

Geçmişini Ararken Kaybeden Adam

– Afet Kırat · 22 Şubat 2013

Bir adam geçmişini arıyordu, yüreğinden dökülenler karışırken aynanın sırlarına.Çocukluğunu döktü önce, yasakların altında ezilmişliğini, İhsaniye'nin tozlu sokaklarında bıraktığı ilk heyecanını. Mavi gözlü yavuklusunun bakışını, dudağındaki titrek tebessümünü, hissettiği ilk karın ağrısını; hastalık bu kadar mı mutlu ederdi bir çocuğu?Ziya Paşa'daki ilk öğretmenini, parmak uçlarındaki cetvel darbesini, kulağı çekilirken hissettiği sızısını ... Yaptığı yaramazlıkları bıraktı yere, top oynarken kırdığı camlardan serpti aralarına. Çevirdiği çemberle geçti üstlerinden; camlar mı, yediği dayaktan kalbi mi tuz buz olmuştu bilemedi.Amasya Lisesi'nin arkasında gizlice içtiği sigarasının külleri düştü önüne. Ve nefesini kesen öksürüğü sıçradı. Kız arkadaşına verdiği ilk mektup kâğıdı. Heyecandan telaştan yanlış yazdığı notu “Unutmamak ümidiyle”. Ve başlamadan biten aşkı bu yüzden: “Unutulmamak” yazacaktı oysa.Döküldü önüne Tersakan'a karışan teri. Çoğu “sepet sepet yumurta” diye başlayan arkadaşlarının imzaladığı defteri, sararmış birkaç resmi... Başların arkasında kulak yapan muzip parmakları. Kışın su çeken pabuçlarını, içinde uyuşan ayaklarını, pantolonunun dizlerindeki yamaları, eskiciden alınan iki beden büyük ceketini...Teneke sobada kaynayan çayın buharı kapladı yüzünü. Buhar mıydı; yoksa gözleri mi dolmuştu bilemedi. Dört lokmaya katık dört sefer ısırılan acı zeytin, dörtte bir yumurta. Hep aynı kahvaltı her sabah. Her öğünde tek yemek; özlemlerle baktığı çarşıdaki meyveler... Nasıl da saçılmıştı önüne unuttuğunu sandığı anılar.Çatık kaşlı bir baba, dayakla öğretilen direksiyon, dayakla geçen askerlik, dayakla geçen ömür döküldü önüne. Gençlik hayallerini, kalp çarpıntılarını, pembe rüyalarını serpiştirdi onca döküntünün arasına.Bahçeler içindeki bağları topladı, gizlice buluştuğu kızları; heyecandan titreyen ellerini... Şimdi de titriyordu; ama mutlu etmiyordu o zamanki gibi. Çocukları geçti önünden; bir değil, iki değil tam altı tane. Şimdi yalnızlığına çare olmayan çocuklarını, Nerede olduğunu bile bilmeyen çocuklarını, küçük aynanın içinde kalan çocuklarını, şimdi yalan olan çocuklarını.Kara bir gölge yansıdı cama. Topladı yerdekileri, doldurdu heybesine. Boğazına sarıldı adamın. Aldırmadan “Neredesiniz çocuklarım?” diye haykıran sesine.